অধ্যায় ৩ : লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা – অসমীয়াৰ বীৰত্ব

অধ্যায় গাঁথনি

৩.১ উদ্দেশ্য

৩.২ পৰিচয়

৩.৩ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা: অসমীয়াৰ বীৰত্ব- মূল পাঠ

৩.৩.১ বিষয়বস্তু

৩.৩.২ সাধাৰণ আলোচনা

৩.৪ অধ্যায়টৰি পৰা আমি কি শিকিলোঁ

৩.৫ অধিক জানিবলৈ

৩.৬ অগ্ৰগতিৰ খতিয়ান

৩.৭ আৱৰ্হি প্ৰশ্ন

৩.১ উদ্দেশ্য

এই অধ্যায়টি অধ্যয়ন কৰি আপুনি—

- অসমীয়া সাহিত্যিৰ বুৰঞ্জীত ৰসৰাজ উপাধিৰে বিভূষিত লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ নিবন্ধ বা প্ৰবন্ধ ৰচনাৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিব পাৰিব।
- ৰসৰাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা ৰচিত এটি গদ্য ৰচনা "অসমীয়াৰ বীৰত্ব"ৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিব পাৰিব।
- "অসমীয়াৰ বীৰত্ব"ৰ মাজেদি লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ চিন্তাধাৰা, স্বদেশপ্ৰেমৰ বিষয়ে যি□কঞ্চিৎ□ আভাস লাভ কৰিব।

৩.২ পৰিচয়

ইয়াৰ আগৰ অধ্যায়টিলোত আপোনালোকে লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ জীৱন আৰু কৃতিৰ বিষয়ে জানিব পাৰিলে। লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ সাহিত্যিকৃতিৰ সম্পৰ্কে কৰা আলোচনাটিত তওঁৰ নিবন্ধ বা প্ৰবন্ধৰ মূল বৈশিষ্ট্যসমূহৰ বিষয়ে জানিব পাৰিলে। এই অধ্যায়টিত আপোনালোকে লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ ৰচিত "অসমীয়া বীৰত্ব"ৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰিবলৈ পাব। এই চুটি নিবন্ধটিৰ মাজেদি নিবন্ধকাৰ বেজবৰুৱাই অসমীয়া মানুহৰ কেইটামান দুৰ্বলতাৰ কথা আঙুলিয়াই দিছে। লগতে তেনে আচৰণে জাতিটিৰ যে অহিতহে সাধন কৰিব পাৰে তাকো উনুকিয়াই দিছে।

পৰৱৰ্তী অধ্যায়ত আপোনালোকে বাণীকান্ত কাকতিৰ জীৱন আৰু কৃতি সম্বন্ধে জানিব পাৰিব। সাহিত্য সমালোচক হিচাপে কাকতি আৰু তেওঁৰ গদ্যৰ বৈশিষ্ট্যৰ আলোচনা লাভ কৰিব।

৩.৩ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা: অসমীয়াৰ বীৰত্ব- মূল পাঠ

লম্বাই। তুমি কাৰ পৰা ক'ত কি শুনি আহি কি কোৱা মই ক'ব নোৱাৰোঁ। অসমীয়াৰ গাত বীৰত্ব নাই বুলি তোমাক কোনে ক'লে? নিশ্চয় আছে। তোমালোক চকু-মুদা কুলি। তোমালোকে দেখেবা কনেকেই? পুৰণি কালৰ কথাকে নকওঁ, আজৰি অসমীয়াৰ গাৰ পৰাও বাপ পতিমহৰ কৃতিত্ব বীৰত্ব, 'বীৰ্যযত্ব', 'বুদ্ধিত্ব' যোৱা নাই। তুমি হাঁহিছা, আৰু মূৰ জোকাৰি মোৰ কথাত অমত প্ৰকাশ কৰিছা সেইটো উজু কাৰ্য্য আৰু তনে কৰি মোৰ কথা উৰাই দিবিলৈ গ'লে অৱশ্যে মই 'নাচাব'। বোলোঁ সৰহ দূৰলৈ যাবই নালাগে, Get up, go and see! এই ৰাজআলটিো পাৰ হৈ অসমীয়াৰ সৌ-বঙ্গ মঞ্চটোলৈকে যোঁৱা। সয়ো শুনা, তাত থিয়টোৰৰ 'দ্ৰপচনি' উঠিবৰ আগতে, তাহানি কলকিতাৰ থিয়টোৰত গৰীশ ঘোষ আৰু অমৃত বোসে গোৱা সহে ঐক্যতান-বাদ্য বাজছিল, এতিয়াই 'দ্ৰপচনি' উঠিব। উঠিলিহে বঙলা কৰ্ণাজ্জুৰ্ন নাটকৰ অসমীয়া আধা খুন্দা-তৰ্জ্জমাৰ তাণ্ডৰণত লপিবিদ্ধ কৰা অজ্জুৰ্ন আৰু কৰ্ণৰ বীৰত্বৰ ফোঁপনি গোঁজৰণি আৰু ভাবৰ দপ্‌দপনি থতিাতে শুনি মুগ্ধ হ'বা। গাঁৱৰ ভাৱনা ঘৰতো যে আস্‌ফালনৰ তনে খৰ্ম্মৰণি নাই, এনে নহয়, কিন্তু সহেবোৰ মই বৰ্দাস্ত কৰিব পাৰোঁ; কাৰণ সহেবোৰ অসমীয়া আৰু মোৰ অসমীয়া নাক, কাণ, চকুৰে 'হজম' কৰাত বশিযে ব্যাঘাত নঘটে। মই কওঁ– অসমীয়াৰ বীৰত্ব যে আছেই, 'বুদ্ধিত্ব'ও প্ৰচুৰ। আৰু একো একোটা বুধি একবোৰেই আকোঁৱালে নোপোৱা মৌলিকি (original)। আগৰ কালৰ অসমীয়াৰ তনে বীৰত্ব আৰু ঘাইকৈ 'বুদ্ধিত্ব' আমি উত্তৰাধিকাৰ সূত্ৰত পাবৰ অধিকাৰী। বুদ্ধিৰি বলত ততেয়া অসমীয়াই কৰিছিলি কি? কোচ মহাবীৰ চলিাৰায়ে অসম আক্ৰমণ কৰিলি। অসমীয়াই, যেই সেই জাতৰে ৰণুৱা হওক, সহেবোৰক লগুণ পনি্ধাই গৰুৰ ওপৰত তুলি দি, চলিাৰায়ৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবিলৈ পঠাই দলি। চলিাৰায় শৰৈ। গো ব্ৰাহ্মণ তওঁ বধ নকৰে, সেই দখেি তওঁ হুঁহুকি গ'ল আৰু অসমীয়াই যুদ্ধ জকিি ৰং-শঙিা বজাই দলি। অসমীয়াৰ বাহৰিে কাৰ পটেত বুধৰি ইমান ডাঙৰ চুঙা এটা থাকবি পাৰে, তুমি মোক কোৱাঁচোন?

তাৰ আগৰো আগৰ, আৰু তাৰ, তাৰ, তাৰ আগৰো আগৰ তজেপুৰীয়া অসমীয়া বাণ ৰজাৰে সতৈে গুজৰাটী শ্ৰীকৃষ্ণৰ লগা যুদ্ধখনকে মনত পলোই লৈ চাবলৈ যাওঁ বলাচোন। আমাৰ অসমীয়া ৰজাৰ দুটা বা দহোটা নহয় একবোৰেই গাৰ দুফালে দুশাৰী হাত আছলি। একশোৰীতে পাঁচশকৈ মুঠ এহজোৰ। মন কৰি চোঁৱা, শ্ৰীৰামচন্দ্ৰৰে সতৈে সমানে সমানে যুজোঁতা ৰাৱণৰো লখেত কুৰটিাহৈ আছলি। আমাৰ ৰাৱণৰ ওপৰতো ইস্কাপূণৰ টকেৈকা তৰুপ কৰলিে নে নাই। বাণৰ অগ্নগিড় নাদৰিে সুৰক্ষতি দুৰ্গনগৰৰ কথা তোমাক কবৰ সকামহৈ নাই। কাৰণ সহেবোৰ কথা তুমি জানা। বাণৰে সতৈে শ্ৰীকৃষ্ণৰ তয়াময়া ৰণ লাগলি। বাণৰ ইষ্টদৱেতা মহাদৱেে বৃষভত উঠি নন্দী, ভৃঙ্গী প্ৰভৃতি ভূত-প্ৰতেবোৰৰে সতৈে বাণৰ ফলীয়া হৈ সেই যুদ্ধত যোগ দলিহেি। কৃষ্ণৰে সতৈে শঙ্খৰৰ, প্ৰদ্যুমৰে সতৈে কাৰ্ত্তকিৰ, বলভদ্ৰৰে সতৈে কুম্বাণ্ডৰ, বাণৰ পুতকে ৰাজকোঁৱৰৰ সতৈে Prince of .....? ক'ৰ ক'ব নোৱাৰলিোঁ। ধৰলিোৱা,

বশিষ্ঠনাথৰ বা পোৱা পৰ্বতৰ শ্ৰীকৃষ্ণৰ পুতকে শাল্বৰ, আৰু খোদ বাণৰে সতে ধনুদ্ধৰ্ৰ সাত্যকৰি মহাযুদ্ধ লাগলি। দৱেতাসকলে সস্ত্ৰীক বমিানত উঠি আকাশতে থাকি যুদ্ধ চাবলৈ আহলি। কথাষাৰ পদ কৰি কওঁ–

আকাশৰ পৰা দৱেে দখেন্ত বস্মিয়।

দুফালৰ এফালৰোে নাহি ভঙ্গ জয়।।

সদাশৱিৰ অনুচৰ, ভূত, প্ৰমথ, গুহ্যক, ডাকনিী, ৰাক্ষস, বতো বনিায়ক, ভূতৰ মাক, পশিাচ, কুম্ভাণ্ড আৰু ব্ৰহ্ম ৰাক্ষসবোৰে একবোৰহৈে জাকি মাৰি উঠি কৃষ্ণক বৰেি ধৰলি। কৃষ্ণই সহৈে জাকৰুৱা ভূত প্ৰতেবোৰক গাইপতি একো একোপাত অস্ত্ৰৰে শালি শালি থৈ, ছদেলেভিদেলে কৰি পলোলে আৰু সন্মোহন অস্ত্ৰৰেে মহাদৱেক মোহতি কৰি পলোল। শঙ্কৰ টোপনতি লালকাল দি তাতে শুই পৰলি। কোনোবা এজন টীকাকাৰে (নাম পাহৰলিোঁ) সহৈে সন্মোহন অস্ত্ৰৰ ব্যাখ্যা দছিে যে শ্ৰীকৃষ্ণই 'টংিচৰ অৱ অপয়িম' অৰ্থা□ কানৰি আৰক তওেঁৰ ধনুৰ কাঁড়ৰ মুখত সানি দি সহৈে কাঁড়ৰেে মহাদৱেৰ গাত বন্ধি 'ইন্জকেছন্' দি দছিলি অৰ্থা□ বজৌ দি কানি গাত সুমাই দছিলি। টীকাকাৰৰ এই ব্যাখ্যা ভুল আৰু অগ্ৰাহ্য। তাৰ কাৰণ ক'বলৈ আজি মোৰ আহৰি নাই।

আমাৰ অসমীয়া ৰজা বাণ পৰি মৰা বধিৰ বুলি তুমি নাভাববিা। তওেঁ দলিে ত্ৰশিবিা অৰ্থা□ তৰিকিঁপে উঠা তনিমিৰীয়া, তনি-ঠঙৌীয়া ষ্কৰক কৃষ্ণৰ সনোৰ মাজত মলৌ। কি কৰ, কৰ এতয়িা। আটাইবোৰ পৰলি মলেৰেয়িাৰ কঁপনি জ্বৰত। কাৰোৰ মুখত কোনওে পানী এটোপাকে দবিলৈ উঠবি নোৱারা হ'ল। 'কোনে কনেকৈ পাৰ যুদ্ধ কৰহঁক" বুলি দলিে অসমীয়া ফৌজে কৰিীলি মাৰি। শ্ৰীকৃষ্ণই এই আকস্মকি বপিদ দখেি অনকে ভাবচিন্তি সহৈে জ্বৰৰেে সতে যুঁজবিলৈ বষ্ণিু-জ্বৰক লগাই দলিে। অৱশ্যে বষ্ণিু-জ্বৰৰ হাতত ত্ৰশিবিা কাবু হ'ল। পূৰ্ব্বোক্ত গৰুধবজ টীকাকাৰে এই বষ্ণিু-জ্বৰৰোে ব্যাখ্যা এটা দছিে। শুনাঃ– কৃষ্ণই হনোে লৰালৰকিৈ মানুহ পঠয়িাই তওেঁৰ দ্বাৰকাৰ ডস্পিঞ্চেবৰেি পৰা কুইনাইন অনাই তওেঁৰ সনোবলিাকৰ প্ৰত্যকেটোৰে কুৰি কুৰি গৰহৈেনৰ একো একোটা 'ষ্ট্ৰং ডোজ' খুৱাই দছিলি। এই ব্যাখ্যাও ম□কত্তৰ্ক অগ্ৰাহ্য। কাৰণ পচিে-পৰে প্ৰকাশ্য।

ইয়াৰ পচিত কি হ'ল কওঁ শুনা। কথাটোে শুনলিে কজিানি তুমি দুই কৰ্ণত হাত দবিা। আমাৰ কয় বোলে 'টকি্ বলদ ওলাই মাটী। মাক ভাল জীয়কে জাতী।' মাক চাইহে পো হয় আৰু পুতকেক দখেলিে অনকে সময়ত মাকৰ লক্ষণ বুজবি পাৰি। অসমীয়া বাণ ৰজাৰ অসমীয়া মাকে দখেলিে যে, কৃষ্ণক বলে পৰাটোে শুদা কথা নহয়। সহৈে দখেি তওেঁ অনকে ভাবচিন্তি বুধি এটা চজ্জি উলয়িাল। ৰাজমাও দউেতাই তওেঁৰ কুট্কুৰা চুলকিোছা মলৌ দি একবোৰহৈে দগিম্বৰা হৈ লৰি কৃষ্ণৰ আগত থয়ি দলিহৈ!! কাৰ আপুটয়িকে যুদ্ধ কৰে কৰক এতয়িা !!! কৃষ্ণদৱে অবাক! তওেঁ সমেনো-সমেনে কৰি লাজতে সহৈে ফাৰৰ পৰা মুখখন ঘূৰাই কাতকিৈ সহৈে দৃশ্য চকুত নপৰা কৰলি।

যি হওক সৰ্ব্ববুদ্ধমিন্ত শ্ৰীকৃষ্ণই নানা বুদ্ধি উলয়িাই যদওি বাণক যুদ্ধত হৰুৱালে আৰু বাণৰ এহজোৰ হাত খৰামুৰাকৈ কাটি, শহেত বাণক চাৰি হতীয়া কৰলি, সহৈে কালৰ

অঙ্গ, বঙ্গ কলিঙ্গ প্ৰভৃতি দেশৰ ৰজাৰ দৰে আমাৰ অসম দেশৰ ৰজাক দুহতীয়া কৰিব নোৱাৰিলে। তেওঁৰ চতুৰ্ভুজ অৱস্থাতে এৰি দিবলৈ কৃষ্ণ বাধ্য হ'ল। বাণ মহাসুখে সোঁশৰীৰৰে কলোসলৈ গৈ সদাশিৱৰ পাৰিষদ হৈ ৰল।

ইয়াৰ অনেক কালৰ পিছত অসমীয়া জয়ধৱজ ৰজাই নামৰূপৰ পৰ্ৱতৰ ওপৰত উঠি নিৰাপদ হৈ লৈ, তেওঁৰ ফৌজৰ 'গাৰাজৰ' পৰা মিৰিজুম্লাৰে সৈতে যুঁজিবলৈ, জ্ৱৰক সেনাপতি, গ্ৰহণীক সহকাৰী সেনাপতি, বাণপানীক ৰথী আৰু মহাৰথী পাতি দি পঠিয়াই মগলুহঁতক ভালকয়ৈ এসকো দি অসমৰ পৰা খেদি দিলে।

অসমীয়াৰে প্ৰথমত উলিয়াই দিয়া এনে বুদ্ধি আজিৰি সভ্য ইউৰোপীয়সকলে শিকি বৰ বৰ যুদ্ধত প্ৰয়োগ কৰিছে। আজিৰি যুদ্ধত শত্ৰুসৈন্যৰ মাজত তেওঁলোকে জ্ৱৰৰ বীজাণু, বিষাক্ত গছে ইত্যাদি যে মলেৰি দিবলৈ শিকিছে, তেওঁলোকে বুকুত হাত দি সৈ কাঢ়িবই লাগিব যে অসমীয়াৰ উন্নত যুদ্ধ-প্ৰণালীৰ কৌশলৰ পৰা। ''History repeats itself" বুলি কয়। সেই দেখি বৰুৱাই আজি ভবিষ্যত বাণী কৰি থলে যে গুজৰাটী গান্ধীকো তেওঁৰ অহিংস সংগ্ৰামৰ ওলোটা উত্তৰ দি হৰুৱাই দিবলৈ অচিৰতে আমাৰ নলবাৰী, বতেৰাৰী, জাঁজী, টীয়ক, গুৱাহাটী প্ৰভৃতি ঠাইৰ পৰা কোনোৱা এজন অসমীয়া মহাবীৰ সেনাপতি এদিনি নহয় এদিনি ভমক কৰে ওলাই পৰিব।

৩.৩.১ বিষয়বস্তু

"অসমীয়াৰ বীৰত্ব" লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই লিখা অসংখ্য নিবন্ধৰ ভিতৰত এটা। তেওঁ ৰচনা কৰা অলেখ নিবন্ধ-প্ৰবন্ধ আ'ত-ত'ত সাঁচৰতি হৈ থকাত সেই সাঁচৰতি হৈ থকা নিবন্ধ ৰচনাসমূহ একত্ৰিত কৰি সংকলিত ৰূপ প্ৰদান কৰিলে। প্ৰসংগক্ৰমে উল্লেখযোগ্য যে সাহিত্য প্ৰকাশে পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে অতুলচন্দ্ৰ হাজৰিকাৰ সম্পাদনাত তিনিটা খণ্ডত বেজবৰুৱাৰ ৰচনাৱলী প্ৰকাশ কৰে। পৰৱৰ্তী সময়ত বিভিন্নজন সম্পাদকে বেলেগে বেলেগে ধৰণে বিষয়বস্তু বিভাজন কৰি লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ ৰচনাৱলী প্ৰকাশ কৰিছে। এই বিশিষে নিবন্ধটো *ৰৱৰবৰুৱাৰ সাহিত্যিকি ৰহস্য* শীৰ্ষক ৰচনালানিৰি মাজৰ পৰা নিৰ্বাচিত কৰা হৈছে। এই লানি ৰচনা অসম বন্ধু নামৰ কাকতখনত প্ৰকাশ হৈছিল। এই কাকতখনৰ প্ৰথম প্ৰকাশৰ চন ১৯০০। এই নিবন্ধটো অসম বন্ধিঃ ৩৫শ বছৰ, ১ম সংখ্যা, ১৪ মে, ১৯৩৫ চনত প্ৰকাশ হৈছিল।

> জানি থোৱা ভাল
>
> আৰম্ভণিতে আসাম বন্ধু আৰু পিছলৈ অসম বন্ধু নামেৰে জনাজাত এই কাকতখনৰ লগত অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰথমগৰাকী সভাপতি পদ্মনাথ গোহাঞিবিৰুৱা কাকতৰ জন্মলগ্নৰে পৰা জড়িত। কাকতখনৰ প্ৰথম সম্পাদক আছিল মথুৰামোহন বৰুৱা। পৰৱৰ্তী সময়ত জয়নাথ শৰ্মাই কাকতখনৰ সম্পাদকৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিল। এই কাকতখন ১৯০০ চনৰ পৰা ১৯৪৪ চনলৈ চলিছিল। এই কাকতখনৰ লগত জড়িত অন্য এগৰাকী বিশিষ্ট ব্যক্তি হ'ল অগ্নিকিৰি কমলাকান্ত ভট্টাচাৰ্য।

প্ৰথম পুৰুষত বিবৃত হোৱা এই নিবন্ধটোত বক্তা ৰৱৰবৰুৱা ৰূপী নিবন্ধকাৰ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই অসমীয়া জাতিটোৰ গাত দৃষ্টিগোচৰ হোৱা কেইটামান দোষ

চনাক্ত কৰি অসমীয়াসকলক নিজৰ সহৈ আওকণীয়া মনোভাব ত্যাগ কৰি দেশ তথা জাতটোৰ উন্নয়নৰ বাবে স□ চেষ্টা চলাবলৈ আহবান জনাইছে।

অসমীয়া জাতৰি হতি চনি্তাকাৰী ব্যক্তি হিচাপে বৰবৰুৱা ৰূপী নবিন্ধকাৰে আশা কৰছিে যে অসমীয়াসকল প্ৰকৃতাৰ্থত বীৰ হওক। কনি্তু স্বভাৱজাত উদাসীনতাৰ বাবেই হওক বা অন্য কবিা কাৰণতেই হওক ইতহিাসে ঢুকি পোৱা দনিৰ পৰা অসমীয়াসকলে এই গুণটোৰ বকিাশ কৰবিলৈ প্ৰচষ্টো হাতত লোৱা নাই। কোচ সনোপতি চলিাৰায়ে আহোমৰ ৰাজ্য আক্ৰমণ কৰবিলৈ আহোঁতে ততেয়িাৰ আহোম ৰজাজনে তওেঁৰ সনে্যসকলক লগুণ পনি্ধাই গৰুৰ পঠিতি উঠি যুদ্ধক্ষত্েৰলৈ যাবলৈ নৰি্দশে দছিলি। গো-ব্ৰাহ্মণৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাশীল চলিাৰায়ে যুদ্ধ নকৰি উভতি গছৈলি। চল কৰি আহোমে কোচৰ বৰিুদ্ধে যুদ্ধ কৰি এইদৰে জয়ৰ মুখ দখেছিলি। কনি্তু স্বৰূপাৰ্থত এনে আচৰণ বীৰত্বৰ পৰচিায়ক নহৈ কাপুৰুষালি লক্ষণহে। ব্যংগাত্মকভাৱে উপস্থাপতি হোৱা এই ঐতহিাসকি ঘটনাৰ লখেৰ মাজদেি দৰাচলতে নবিন্ধকাৰে তওেঁৰ জাতি ভাইসকলক কাপুৰুষালি ত্যাগ কৰি দশেৰ হকে নঃিসংকোচে প্ৰাণ উ□সৰ্গা কৰবি পৰা বীৰ হ'বলৈ আহবান জনাইছে।

অসমীয়াসকল যে "বুদ্ধমিান" তাৰ লখে পৌৰাণকি কথা আৰু ঐতহিাসকি ঘটনাৰ আলমত নবিন্ধকাৰে দাঙি ধৰছিে। ইয়াত তওেঁ পৌৰাণকি আখ্যানত থকা হৰি-হৰৰ যুদ্ধত পূৰ্ণ অৱতাৰ শ্ৰীকৃষ্ণই অস্ত্ৰ তুলি লছৈলি আৰু পুত্ৰৰ সম্ভাব্য বপিৰ্যয় দখেি বাণৰ মাতৃয়ে কি দৰে দগিম্বৰী হৈ যুদ্ধ ক্ষত্েৰলৈ আহি পুত্ৰক ৰক্ষা কৰছিলি তাৰ বৰ্ণনা আগবঢ়াইছে। এগৰাকী মৰ্যাদাসম্পন্ন নাৰী হচিাপে বাণৰ মাতৃ-ৰাজমাতা গৰাকীৰ এনে আচৰণ সমৰ্থনযোগ্য নহয়। কনি্তু পুত্ৰৰ প্ৰাণৰক্ষা কৰবিলকৈে হওক বা অন্য কবিা কাৰণতেই হওক তওেঁ তনেে আচৰণ প্ৰদৰ্শন কৰছিলি। সঁচা অৰ্থত ক'বলৈ গ'লে এগৰাকী ৰাজমহষিীয়ে এনে আচৰণ প্ৰদৰ্শন কৰাতোে অনুচতি।

অহৰহ দশে আৰু স্বজাতৰি হতিাৰ্থে চনি্ততি নবিন্ধকাৰে বাঞ্ছা কৰছিলি যে অসমীয়া ৰাইজে ক্ষুদ্ৰ ব্যক্তগিত স্বাৰ্থ পৰহিাৰ কৰি নজিৰ বুদ্ধি আৰু সাহসক শুদ্ধ ৰূপত যথা স্থানত প্ৰয়োগ কৰি দশে আৰু জাতৰি সুদৃঢ় ভৰষি্য□ গঢ় দবি লাগে। মৰিজুমলাৰ অসম আক্ৰমণৰ প্ৰস্তাৱটোে উত্থাপন কৰোঁতে তওেঁ স্বজাতীয় ভাই বন্ধুসকলক প্ৰকৃত সাহসৰ নদিৰ্শন দাঙি ধৰবিলৈ আহ্বান জনাইছে। তওেঁ সূক্ষ্মভাৱে অসমীয়া জাতটিোৰ দুৰ্বলতাসমূহ বশি্লষেণ কৰি উলয়িাইছে। তওেঁ ব্যংগাত্মক ভাষাৰে সহৈে দোষ-দুৰ্বলতাসমূহ দখেু�ৱাই অসমীয়া ৰাইজক সজাগ কৰি তুলবিলৈ প্ৰয়াস কৰছিে। কনি্তু তওেঁ আশাবাদী। সয়েহে তওেঁ বশি্বাস কৰে যে অসমীয়া ৰাইজে বুদ্ধি আৰু বল বৃদ্ধৰি বাবে যথিনি কৰণীয় তাক সুচাৰুৰূপে পালন কৰবি।

৩.৩.২ সাধাৰণ আলোচনা

লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ "অসমীয়াৰ বীৰত্ব" শীৰ্ষক নবিন্ধটোে পাঠ কৰলিে আপুনি দখেবি যে এই নবিন্ধটোে প্ৰথম পুৰুষত বৰ্ণিত হছৈে। এই নবিন্ধত নবিন্ধকাৰে লম্বাই নামৰ অন্য এজনৰ যুক্তি খণ্ডন কৰি কছৈে যে অসমীয়াসকল যথাৰ্থতে "বুদ্ধমিান" আৰু "বীৰ"। তওেঁ সজিন ব্যক্তকি পৰামৰ্শ দছিে যাতে তওেঁ ভুলতোে অসমীয়াসকলক বুদ্ধহিীন আৰু দুৰ্বল জ্ঞান নকৰে যনে। এই প্ৰসঙ্গতে তওেঁ কোচ সনোপতয়িে আহোম সাম্ৰাজ্য আক্ৰমণ কৰবিলৈ অহাত কনেকৈে ততেয়িাৰ আহোম

স্বৰ্গদেউ গৰাকীয়ে বিনা যুদ্ধে কোচৰ শক্তিশালী বাহিনীক পৰাস্ত কৰিছিল তাৰ বৰ্ণনা দিছে। কোচ সেনাপতি চিলাৰায়ে গোৱা আৰু ব্ৰাহ্মণক শ্ৰদ্ধা ভক্তি কৰিছিল। গতিকে আহোম ৰজাই আহোম সৈন্য-বাহিনীত থকা প্ৰত্যেকজন সৈনিকক লগুণ পিন্ধিবলৈ দি সিবিলাকক গৰুৰ পিঠিত উঠি যুদ্ধক্ষেত্ৰলৈ যাবলৈ আদেশ দিছিল। চিলাৰায়ে যুদ্ধক্ষেত্ৰলৈ অহা সেই "ব্ৰাহ্মণ" সৈন্য দেখি বিবুদ্ধতি পৰি যুদ্ধক্ষেত্ৰ ত্যাগ কৰিছিল। এইদৰে বুদ্ধিৰে আহোম সৈন্যই যুদ্ধত জয়ী হৈছিল।

অৱশ্যে ইয়াৰ আগতেও অসমীয়াই নিজৰ বীৰত্ব আৰু বুদ্ধি পৰিচয় দি কাললৈ খ্যাতি ৰাখিছিল। দ্বাপৰ যুগত শ্ৰীকৃষ্ণৰ নাতিয়েক অনিৰুদ্ধই অসমৰ বাণ ৰজাৰ একমাত্ৰ কন্যা উষাৰ প্ৰেমেত পৰি তেওঁৰ লগত গন্ধৰ্ব বিবাহ সম্পন্ন কৰিছিল। বাণ ৰজাই সেই কথা গম পোৱাৰ পাছত দ্বাৰকাৰ পৰা অহা শ্ৰীকৃষ্ণ আৰু তেওঁৰ সৈন্য বাহিনীৰ লগত বাণ ৰজাৰ ভয়ংকৰ যুদ্ধ সংঘটিত হৈছিল। যুদ্ধৰ গতি বাণৰ অনুকূলে নোযোৱাত তেওঁৰ মাতৃ যুদ্ধ ক্ষেত্ৰলৈ দিগম্বৰী বেশে ধাৰণ কৰি আহছিল। সেই দিগম্বৰী নাৰী গৰাকীক দেখি দ্বাৰকাৰ পৰা অহা শ্ৰীকৃষ্ণক প্ৰেমমুগ্ধ কৰি যোদ্ধাসকলে তেওঁৰ অনুৰোধ মৰ্মে যুদ্ধ স্থগিত কৰিছিল। শেষত বাণ শ্ৰীকৃষ্ণৰ হাতত পৰাস্ত হৈছিল যদিও তেওঁ তেওঁৰ এহজোৰখন হাতৰ ৯৯৬ খন হৰেৰাই চাৰহিতীয়া হয়েই থাকিল। শ্ৰীকৃষ্ণই তেওঁক ভাৰতৰ অন্যান্য প্ৰান্তৰ ৰজাৰ দৰে দুহতীয়া কৰি নোৱাৰিলে। গতিকে স্বাভাৱিকতে অসমীয়া বীৰ বাণৰ "বীৰত্ব" আৰু "বুদ্ধি"ৰ প্ৰকাশ ঘটিছে।

অসমীয়াৰ "বুদ্ধি"ৰ কথা কৈ শেষ কৰি নোৱাৰি। পৰৱৰ্তী সময়ত অৰ্থা□ মিজুমলাৰ অসম আক্ৰমণৰ সময়ত মোগল সেনাই তেয়োৰ দিনত দুৰ্গম, অজানা ভৌগোলিক প্ৰান্ত অসমলৈ যুদ্ধ জয়ৰ অভিযানত আহোঁতে তেয়োৰ আহোম ৰজা জয়ধ্বজ সিংহই ৰাজধানী গঁড়গাঁও ত্যাগ কৰি নামৰূপলৈ পলাই গৈছিল। মোগল সৈন্যই আহোমৰ ৰাজধানী গঁড়গাঁও দখল কৰিছিল। কিন্তু ইতিমধ্যে বাৰিষা কাল আৰম্ভ হৈছিল। আহোমসকলে বাৰিষা কালৰ সুযোগ লৈ মোগলসকলক আক্ৰমণ কৰিলে। অসমৰ সেমেকা জলবায়ু, তাতে বাৰিষা কাল আৰু তাৰ বাহিৰেও ভূতৰ ওপৰত দানহৰ দৰে জ্বৰ, গ্ৰহণী আদি ৰোগ-ব্যাধিসমূহে বিদেশী মোগলসকলক ধৰাশায়ী কৰিছিল। আহোম সেনাই এইটো সুযোগৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰি মিজুমলাৰ সেনা বাহিনীক পৰাস্ত কৰিছিল।

আধুনিক সময়ত ইউৰোপীয় দেশসমূহত প্ৰচলিত জৈৱ সমৰ (Biological Warfare) তাহানিতে আহোমসকলে অনুসৰণ কৰা "যুদ্ধ কৌশল"ৰে আধুনিক সংস্কৰণ বুলি নিৰ্দ্ধকাৰে উল্লেখ কৰিছে। কৰ্ণেল সিমানেই নহয়, নিৰ্দ্ধকাৰ ৰৰবৰুৱাই ইয়াকো ভৰিষ্য□বাণী কৰি গৈছে যে অসম মুলুকৰ কোনোবা প্ৰান্তত এনে এজন লোকৰ হয়তো আবিৰ্ভাৱ ঘটিব যিয়ে গান্ধীৰ অহিংস সংগ্ৰামৰ ওলোটা উত্তৰ দি গান্ধীকো হৰুৱাই দিব পাৰিব।

মন কৰিবলগীয়া যে নিৰ্দ্ধকাৰে ইয়াতে বাৰে বাৰে অসমীয়াসকলক "বুদ্ধিমান" আৰু "বীৰ" বুলি প্ৰশংসা কৰিছে। কিন্তু *ৰৰবৰুৱাৰ সাহিত্যিক ৰহস্যৰ* আঁৰৰ নিৰ্দ্ধকাৰ

লক্ষ্মীনাথ বজেবৰুৱাই "বৰবৰুৱা" ৰূপে অসমীয়া জাতিটোৰ উদ্যমহীনতা, অদূৰদৰ্শিতা আৰু কাপুৰুষালীক তীব্ৰ ব্যঙ্গ কৰিছে।

অসমীয়াসকলে সৎ সাহসেৰে প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হ'ব নোৱাৰে। সেয়েহে আহোম ৰজাই চল কৰি সৈন্যবোৰক ব্ৰাহ্মণৰ বেশ ধৰি যুদ্ধক্ষেত্ৰলৈ গৈ কোচ সৈন্যৰ মুখামুখি হ'বলৈ আদেশ দিছিল। নিবন্ধকাৰে ইয়াত কোচ আৰু আহোমৰ মাজত হোৱা যুদ্ধৰ উদাহৰণ দিছে যদিও সমগ্ৰ অসমীয়া জাতিটোৰ ক্ষেত্ৰতে এই কথাষাৰ প্ৰযোজ্য হয়। অসমীয়াই সৎ সাহসেৰে প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হ'ব নোৱাৰে। শ্ৰীকৃষ্ণ আৰু বাণ ৰজা তথা জয়ধবজ সিংহৰ সৈন্য আৰু মিৰজুমলাৰ সেনা বাহিনীৰ মাজত সংঘটিত হোৱা যুদ্ধৰ ক্ষেত্ৰতো প্ৰায় একে কথাই প্ৰযোজ্য। অসমীয়াসকলে প্ৰকৃতাৰ্থত বীৰৰ আচৰণ কৰিবলৈ অপাৰগ। তেওঁলোকে প্ৰশংসনীয় কাম কৰিবলৈ উৎসাহবোধ নকৰে। আন কথাত ক'বলৈ গ'লে অসমীয়াসকলে তেওঁলোকৰ কায়িক, বৌদ্ধিক আৰু মানসিক বিকাশৰ বাবে কোনো প্ৰচেষ্টা ল'বলৈ অপাৰগ। এই ক্ষেত্ৰত তেওঁলোক সম্পূৰ্ণভাৱে উদাসীন।

W অগ্ৰগতি নিৰীক্ষণ

প্ৰশ্ন নং ১ : 'অসমীয়াৰ বীৰত্ব' নিবন্ধটোৱে পোন প্ৰথমে কত প্ৰকাশ পাইছিল ?

.....

প্ৰশ্ন নং ২ : নিবন্ধটোত বজেবৰুৱাই মিৰজুমলাৰ অসম আক্ৰমণৰ প্ৰসংগটোৱে উত্থাপন কৰি তেওঁ স্বজাতীয় ভাই বন্ধুসকলক কি কৰিবলৈ আহ্বান জনাইছে ?

.....

2৩.৪ অধ্যায়টিৰ পৰা আমি কি শিকিলোঁ

- এই অধ্যায়টি অধ্যয়নৰ শেষত আপুনি নিবন্ধকাৰ হিচাপে ৰসৰাজ লক্ষ্মীনাথ বজেবৰুৱাৰ ৰচিত "অসমীয়াৰ বীৰত্ব" শীৰ্ষক প্ৰবন্ধটোৰ বিষয়ে জানিব পাৰিলে।
- এই নিবন্ধটিত নিবন্ধকাৰে বাৰে বাৰে অসমীয়াসকলক "বুদ্ধিমান" আৰু "বীৰ" বুলি উল্লেখ কৰি প্ৰশংসা কৰাৰ চলৰে অসমীয়া জাতিটোৰ উদ্যমহীনতা, অদূৰদৰ্শিতা আৰু কাপুৰুষালীক তীব্ৰ ব্যঙ্গ কৰিছে। সেই দোষ-দুৰ্বলতাসমূহ দেখুৱাই অসমীয়া ৰাইজক সজাগ কৰি তুলিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছে। এয়া লক্ষ্মীনাথ বজেবৰুৱাৰ স্বদেশ চিন্তাৰোৱে পৰিচায়ক।

O ৩.৪ অধিক জানিবলৈ

অসমীয়া গ্ৰন্থ

কটকী, প্ৰফুল্ল (২০০৮); *সাহিত্যৰথী;* জ্যোতি প্ৰকাশন।

নেওগ, মহেশ্বৰ (২০০০); *অসমীয়া সাহিত্যৰ ৰূপৰেখা;* চন্দ্ৰ প্ৰকাশ।

বৰগোহাঞি, হেমনে (সম্পা.) (২০০৪); *বিংশ শতাব্দীৰ অসমীয়া সাহিত্য;* বনলতা।

বৰা, মহেন্দ্ৰ (২০০২); *সাহিত্য উপক্ৰমণিকা;* বনলতা।

ভূঞা, স্মৃতি ৰেখা (২০০৭); *অসমীয়া গদ্যৰীতি;* বৃষ্টি প্ৰকাশন।

শইকীয়া, চন্দ্ৰ প্ৰসাদ (সম্পা.) (১৯৬৪); *লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা;* অসম প্ৰকাশন পৰিষদ।

শৰ্মা, সত্যেন্দ্ৰনাথ (২০০৬); *অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত;* সৌমাৰ প্ৰকাশ।

শাস্ত্ৰী, বিশ্ব নাৰায়ণ (১৯৯৪); *লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ সাহিত্য প্ৰতিভা;* শৰাইঘাট প্ৰকাশন।

ইংৰাজী গ্ৰন্থ

Neog, M. (২০১৪); *Lakshminath Bezbaruah, The Sahityarathi of Assam;* Gauhati University

K ৩.৫ অগ্ৰগতিৰ খতিয়ান

১ নং প্ৰশ্নৰ উত্তৰ : এই নিবন্ধটো অসম বন্ধু: ৩৫শ বছৰ, ৰম সংখ্যা, ১৪ মে, ১৯৩৫ চনত প্ৰকাশিত হৈছিল।

২ নং প্ৰশ্নৰ উত্তৰ : মিৰজুমলাৰ অসম আক্ৰমণৰ প্ৰসংগটো উত্থাপন কৰি তেওঁ স্বজাতীয় ভাই বন্ধুসকলক প্ৰকৃত সাহসৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰিবলৈ আহ্বান জনাইছে।

M ৩.৬ আৰ্হি প্ৰশ্ন

ক) বস্তুধৰ্মী প্ৰশ্ন

প্ৰশ্ন ১: অসমীয়াৰ বীৰত্ব নিবন্ধটো কোন শ্ৰেণীৰ নিবন্ধ ?

প্ৰশ্ন ২: অসমীয়াৰ বীৰত্ব শীৰ্ষক নিবন্ধটো কি পুৰুষত বিবৃত হৈছে ?

প্ৰশ্ন ৩: অসমীয়াৰ বীৰত্ব শীৰ্ষক নিবন্ধটোত উল্লেখ কৰা অনুসৰি চিলাৰায়ে কিয় যুদ্ধ নকৰাকৈ উভতি গৈছিল ?

খ) চুটি প্ৰশ্ন (১৫০ শব্দৰ ভিতৰত উত্তৰ লিখক)

প্ৰশ্ন ১: অসমীয়াৰ বীৰত্ব নিবন্ধটোৰ বিষয়বস্তু আলোচনা কৰা।

প্ৰশ্ন ২: অসমীয়াৰ বীৰত্ব নিবন্ধত বেজবৰুৱাই অসমীয়া জাতিৰ কোনবোৰ দুৰ্বলতা ব্যংগৰ মাধ্যমেৰে প্ৰকাশ কৰিছে? আলোচনা কৰা।

গ) ৰচনাধৰ্মী প্ৰশ্ন (৩০০-৫০০ শব্দৰ ভিতৰত উত্তৰ লিখক)

প্ৰশ্ন ১: অসমীয়াৰ বীৰত্ব নিবন্ধটো কোন শ্ৰেণীৰ নিবন্ধ– আলোচনা কৰক।

প্ৰশ্ন ২: অসমীয়াৰ বীৰত্বত অসমীয়া জাতিটোৰ কেনে ধৰণৰ মানসিকতা প্ৰদৰ্শন কৰা হৈছে– আলোচনা কৰক।

প্ৰশ্ন ৩: এই নিবন্ধটোৰ মাজেদি দেশ তথা স্বজাতিৰ প্ৰতি নিবন্ধকাৰৰ কেনে মনোভাব ফুটি উঠিছে– আলোচনা কৰক।